

## Arrest

nr. 301 089 van 5 februari 2024  
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE  
Amerikalei 95  
2000 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 1 februari 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 januari 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. THEUWISSEN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 juli 2013 diende verzoekster een aanvraag voor een verblijfskaart in als familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van haar Nederlandse moeder op grond van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Verzoekster werd op 16 april 2014 in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 18 april 2018 werd het recht op verblijf van verzoekster ingetrokken omdat de moeder, de referentiepersoon, ook niet langer een verblijfsrecht had in België (bijlage 21). Tegen deze beslissing diende verzoekster geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad)

Op 13 juni 2018 diende verzoekster een tweede aanvraag gezinshereniging in, in functie van haar Nederlandse moeder. Op 13 september 2018 werd deze aanvraag geweigerd (bijlage 20).

Op 11 juni 2021 diende verzoekster een derde aanvraag gezinshereniging in, in functie van haar Nederlandse moeder. Op 8 december 2021 werd deze aanvraag geweigerd (bijlage 20). Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad. De Raad verwierp het beroep op 8 juni 2022 bij arrest nr. 273 774.

Op 19 december 2022 diende verzoekster een vierde aanvraag gezinshereniging in, in functie van haar Nederlandse moeder.

Op 18 april 2023 weigerde de gemachtigde in navolging van de vierde aanvraag het verblijf voor meer dan drie maanden (bijlage 20) omdat volgens hem niet was aangetoond dat verzoekster voorafgaand aan de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon. Daarnaast stelde de gemachtigde dat de referentiepersoon niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om voor zichzelf, drie kinderen en verzoekster in te staan. Verzoekster voegt deze (onvolledige) bijlage 20 aan het verzoekschrift, maar er blijkt niet dat zij bij de Raad een beroep indiende tegen deze beslissing.

Op 12 juni 2023 diende verzoekster een vijfde aanvraag gezinshereniging in, in functie van haar Nederlandse moeder.

Op 7 juli 2023 diende verzoekster een verblijfsaanvraag in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 12 december 2023 werd die 9bis-aanvraag onontvankelijk bevonden. Op dezelfde dag kreeg verzoekster ook een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 9 oktober 2023 weigerde de gemachtigde in navolging van de vijfde aanvraag het verblijf voor meer dan drie maanden (bijlage 20). Hij stelde dat om het ten laste zijn aan te tonen verzoekster dezelfde documenten had voorgelegd als bij de vorige aanvraag. Bijkomend motiveerde de gemachtigde dat verzoekster in België bijna ononderbroken is tewerkgesteld van 2015 tot 2018 en van 2021 tot 2022 en opnieuw werkte sedert 16 augustus 2023 en dus een zelfstandige jonge vrouw is die in haar eigen levensonderhoud kan voorzien. Opnieuw herhaalde de gemachtigde dat de referentiepersoon financieel niet in staat is om zichzelf, de andere kinderen en verzoekster ten laste te nemen. Tegen deze beslissing diende verzoekster geen beroep in bij de Raad.

Op 10 januari 2024 diende verzoekster een zesde aanvraag om gezinshereniging in functie van haar Nederlandse moeder in.

Op 17 januari 2024 weigerde de gemachtigde de zesde aanvraag in overweging te nemen onder de vorm van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 29 januari 2024 legde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) aan verzoekster het bevel op om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Geel-Laakdal-Meerhout op 29/01/2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.*

*Bevel om het grondgebied te verlaten*

*Aan mevrouw*

*naam: D.*

*voornaam: R. H. A.*

*geboortedatum: (...)1994*

*geboorteplaats: P.*

*nationaliteit: Suriname*

*In voorkomend geval, alias: /*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten

volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.  
**REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:**

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldige verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Op 15.07.2013 diende betrokkene een eerste aanvraag gezinshereniging met haar moeder in en op 16.04.2014 werd betrokkene, bij uitblijven van een beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, in het bezit gesteld van een F-kaart. Op 18.04.2018 werd haar recht op verblijf ingetrokken omdat ook haar moeder, de referentiepersoon, geen recht op verblijf meer had in België. Betrokkene diende geen beroep in tegen deze beslissing (bijlage 21).

Op 13.09.2018 werd een tweede aanvraag gezinshereniging met haar moeder geweigerd. Op 11.06.2021 diende betrokkene voor de derde keer gezinshereniging aan met haar inmiddels opnieuw in België verblijvende moeder. Deze aanvraag werd op 08.12.2021 geweigerd. Op 08.06.2022 werd een schorsend verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing (bijlage 20) verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (RVV). Toch diende betrokkene na dit arrest van de RVV, nog op 19.12.2022, op 12.06.2023 en op 10.01.2024 een vierde, vijfde en een zesde aanvraag gezinshereniging met haar moeder in. Deze aanvragen werden op respectievelijk 18.04.2023, 09.10.2023 en 17.01.2024 geweigerd.

Op 07.07.2023 diende betrokkene eveneens een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 in. Deze aanvraag werd op 12.12.2023 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd op 20.12.2023 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar moeder. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Het dossier bevat geen elementen die wijzen op een afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en haar moeder waardoor zij een afgeleid verblijfsrecht zou kunnen bekomen, overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018. Het loutere bestaan van een gezinsband volstaat niet als rechtvaardiging om aan haar een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen.

Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.

Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met haar in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Suriname. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een terugkeer naar Suriname een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Suriname een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

*Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.*

*Betrokkene verklaart dat zij naast haar moeder eveneens 2 broers, 2 zussen, haar vriend, tantes, ooms, een stiefvader en schoonfamilie in het Rijk heeft. Dit feit op zich geeft betrokkene geen recht op verblijf. Met geen enkele van deze familieleden, noch met haar vriend, heeft betrokkene een verblijfsaanvraag ingediend, noch toont zij enige afhankelijkheid van hen aan.*

*Het feit dat betrokkene alhier een familiaal en sociaal netwerk heeft opgebouwd van buren, vrienden en kennissen, valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd. Bovendien stellen de sociale relaties die betrokkene gecreëerd heeft tijdens de duur van zijn verblijf op het grondgebied haar niet vrij van de verplichting om op legale wijze het grondgebied binnen te komen en er te verblijven.*

*Betrokkene verklaart dat zij een tante heeft die in Suriname woont.*

*Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkene in haar land van herkomst via de moderne communicatiemiddelen contact kan houden met haar moeder, de andere familieleden die hier volgens haar verblijven alsook met haar andere sociale contacten, in afwachting van een (eventuele) terugkeer naar België, moest zij dat wensen.*

*Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.*

*Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.*

*Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:*

*Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

*Artikel 74/14 §3, 2°: de onderdaan van een derde land heeft de opgelegde preventieve maatregel niet gerespecteerd.*

*Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid.*

*Artikel 74/14 §3, 5°: het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21.*

*Artikel 74/14 §3, 6°: het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.*

*6° Betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.*

*Op 15.07.2013 diende betrokkene een eerste aanvraag gezinshereniging met haar moeder in en op 16.04.2014 werd betrokkene, bij uitblijven van een beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, in het bezit gesteld van een F-kaart. Op 18.04.2018 werd haar recht op verblijf ingetrokken omdat ook haar moeder, de referentiepersoon, geen recht op verblijf meer had in België. Betrokkene diende geen beroep in tegen deze beslissing (bijlage 21). Op 13.09.2018 werd een tweede aanvraag gezinshereniging met haar moeder geweigerd. Op 11.06.2021 diende betrokkene voor de derde keer gezinshereniging aan met haar inmiddels opnieuw in België verblijvende moeder. Deze aanvraag werd op 08.12.2021 geweigerd. Op 08.06.2022 werd een schorsend verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing (bijlage 20) verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (RVV). Toch diende betrokkene na dit arrest van de RVV, nog op 19.12.2022, op 12.06.2023 en op 10.01.2024 een vierde, vijfde en een zesde aanvraag gezinshereniging met haar moeder in. Deze aanvragen werden op respectievelijk 18.04.2023, 09.10.2023 en 17.01.2024 geweigerd. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 [sic] van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 47 e.v. [sic] van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene – in afwachting van de behandeling van de aanvraag – onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing.*

*Terugleiding naar de grens*

**REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:**

*Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen<sup>2</sup> om de volgende redenen:*

*Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:*

*Er bestaat een risico op onderduiken:*

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Op 15.07.2013 diende betrokkene een eerste aanvraag gezinshereniging met haar moeder in en op 16.04.2014 werd betrokkene, bij uitblijven van een beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, in het bezit gesteld van een F-kaart. Op 18.04.2018 werd haar recht op verblijf ingetrokken omdat ook haar moeder, de referentiepersoon, geen recht op verblijf meer had in België. Betrokkene diende geen beroep in tegen deze beslissing (bijlage 21). Op 13.09.2018 werd een tweede aanvraag gezinshereniging met haar moeder geweigerd. Op 11.06.2021 diende betrokkene voor de derde keer gezinshereniging aan met haar inmiddels opnieuw in België verblijvende moeder. Deze aanvraag werd op 08.12.2021 geweigerd. Op 08.06.2022 werd een schorsend verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing (bijlage 20) verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (RVV). Toch diende betrokkene na dit arrest van de RVV, nog op 19.12.2022, op 12.06.2023 en op 10.01.2024 een vierde, vijfde en een zesde aanvraag gezinshereniging met haar moeder in. Deze aanvragen werden op respectievelijk 18.04.2023, 09.10.2023 en 17.01.2024 geweigerd. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 47 e.v. van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene – in afwachting van de behandeling van de aanvraag – onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing. Betrokkene verklaart dat zij niet is teruggekeerd naar Suriname omdat zij daar niemand zou hebben. We stellen vast dat betrokkene met haar verklaring geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Suriname een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Zij brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmeren terug te keren naar haar land van herkomst. Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING: (...).”

Op 29 januari 2024 legde de gemachtigde verzoekster eveneens een inreisverbod van twee jaar op.

## 2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve werpt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering, in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen [...] 51/5, [...], en § 4, derde lid [...] kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling is om ook de maatregel tot

vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen, in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden beslissing opgenomen beslissing tot vasthouding. Er blijkt immers dat verzoekster een uitgebreid derde middel wijdt aan de vasthouding. Ter zitting erkent de raadvrouw van verzoekster dat de Raad niet bevoegd is voor de vasthouding.

### 3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

#### 3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

#### 3.2. De eerste voorwaarde, het uiterst dringend karakter.

Verzoekster betoogt dat zij is vastgehouden in een plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. Uit artikel 39/82 § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt een wettelijk vermoeden van dringendheid bij vasthouding in een gesloten centrum. Verweerder betwist de hoogdringendheid ook niet.

Aan de eerste voorwaarde is voldaan.

#### 3.3. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Verzoekster stelt dat een onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing aanleiding zal geven tot het feit dat ze minstens 2 jaar gescheiden moet leven van haar neef, gelet op het opgelegde inreisverbod. Het aanvatten van een procedure tot afgifte van een visum gezinshereniging en een procedure tot opheffing van het inreisverbod zal zeer lang kunnen duren, waardoor verzoekster in voorkomend geval disproportioneel lang gescheiden zal moeten leven van haar familie.

De Raad kan niet aannemen dat als gevolg van de bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding, zij het risico loopt twee jaar gescheiden te moeten leven van "haar neef". Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster in de twee gehoren van 29 januari 2024 (blijkens het administratief rapport enerzijds en het formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling anderzijds) geen gewag heeft gemaakt van een neef in België. Ze somde op dat ze een moeder, twee broers, twee zussen, een vriend, tantes, ooms en stiefvader en haar schoonfamilie heeft in België, doch van een neef was geen sprake. Bovendien is het niet als gevolg van de huidige bestreden beslissing dat een verbod op inreizen voor de duur van twee jaar wordt opgelegd, dit vloeit voort uit het haar opgelegde inreisverbod, dat verzoekster nog kan aanvechten.

Verzoekster kan wel gevolgd worden waar zij stelt dat de procedure voor de afgifte van een visum voor gezinshereniging mogelijk lang kan duren, aangezien zij onder inreisverbod staat en van haar in principe verwacht wordt dat ze eerst een opheffing of opschorting van het inreisverbod verkrijgt, of de duur van het inreisverbod respecteert. Er blijft evenwel, zoals eerder aangehaald, de mogelijkheid bestaan om het inreisverbod in rechte aan te vechten voor de Raad.

De uiteenzetting van het moeilijk te herstellen nadeel hangt samen met de uiteenzetting in het tweede middel aangaande de schending van artikel 8 van het EVRM. De Raad gaat hier dan ook op in.

Verzoekster licht het tweede middel toe als volgt:

*“Artikel 8, 1° EVRM bepaalt: (...)*

*Artikel 8, 2° EVRM stelt vervolgens dat: (...)*

*Dit betekent dat inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1° EVRM in zover dit bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken.*

*In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2° EVRM.*

*De in artikel 8, 1° EVRM opgesomde rechten zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op de op limitatieve wijze opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van een ernstig nadeel rijzen (RvSt 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128)..*

*De bedoeling van verwerende partij ligt hierin verzoekster de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan verzoekster vormt een inmenging in zijn privéleven dat niet verenigbaar is met artikel 8, 2° EVRM.*

*De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen aan verzoekster gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van zijn neef (RvSt 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64; Rev. dr. étr. 1999, 258; T. Vreemd. 1998, 329).*

*2. In de bestreden beslissing wordt het gezins- en familieleven van verzoekster niet op afdoende wijze onderzocht.*

*De bestreden beslissing is niet op afdoende wijze gemotiveerd aan de hand van de voorgelegde stukken en elementen in het dossier en bevat geen correcte redenen waarom zij werd genomen.*

*Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent met andere woorden niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.*

*Verwerende partij beperkt zich ertoe te verwijzen naar eerder uitgevaardigde inreisverbod en naar de eerdere aanvragen tot gezinshereniging in hoofde van verzoekster. Van een inhoudelijke motivering is geen sprake.*

*Verwerende partij is op nochtans de hoogte van de familiale situatie van verzoekster.*

*Verwerende partij heeft niettemin geen afdoende poging ondernomen om rekening te houden met het gezins- en familieleven van verzoekster .*

*Zij hamert louter op het feit dat er geen enige afhankelijkheid zou zijn terwijl mevr. D. alhier familie heeft wonen waaronder 2 broers, haar vriend, tantes, ooms, een stiefvader en schoonfamilie. Een familiaal netwerk waarvan ze zou gescheiden worden indien ze wordt gepatrieerd [sic].*

*3. Verzoekster deed een aanvraag tot gezinshereniging op basis van de afhankelijkheidsrelatie tussen haar moeder, die de Nederlandse nationaliteit heeft maar op legale wijze in België verblijft.*

*Zij vormt aldus een gezinsleven met haar moeder.*

*Het mag bijgevolg duidelijk zijn dat verzoekster hier een gezins- en familieleven heeft in de zin van artikel 8, 1° EVRM.”*

Verzoekster stelt dat de bestreden beslissing niet afdoende en niet correct gemotiveerd is aan de hand van de voorgelegde stukken en elementen in het dossier, nu er op geen enkel moment een belangenafweging zou gemaakt zijn. De gemachtigde zou zich beperken tot een verwijzing naar een eerder uitgevaardigd inreisverbod en naar de eerdere aanvragen om gezinshereniging maar geen inhoudelijke motivering voorzien, terwijl hij nochtans op de hoogte is van haar familiale situatie. De gemachtigde heeft louter gehamerd op het feit dat er geen afhankelijkheid zou zijn, terwijl verzoekster in België haar familie heeft wonen, bestaande uit twee broers, haar vriend, tantes, ooms, een stiefvader en schoonfamilie. Van dit familiaal netwerk zal verzoekster gescheiden worden, indien ze wordt gepatrieerd. Tot slot verwijst verzoekster nog naar haar aanvraag om gezinshereniging met haar Nederlandse moeder die op legale wijze in België verblijft. Het gezins- en familieleven in België in de zin van artikel 8 van het EVRM is dan ook volgens verzoekster aangetoond.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*‘1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'*

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83 en GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016, B.8.3.) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekster een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven of een familie- en gezinsleven in de zin van deze verdragsbepaling waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Indien dit is aangetoond, oefent de Raad slechts een wettigheidscontrole uit op de belangenafweging. Hij gaat na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439 ).

In de bestreden beslissing heeft de gemachtigde aangaande het gezins- en privéleven als volgt gemotiveerd:

*"Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar moeder. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Het dossier bevat geen elementen die wijzen op een afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en haar moeder waardoor zij een afgeleid verblijfsrecht zou kunnen bekomen, overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018.*



*Het loutere bestaan van een gezinsband volstaat niet als rechtvaardiging om aan haar een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen.*

*Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.*

*Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met haar in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Suriname. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.*

*(...)*

*Betrokkene verklaart dat zij naast haar moeder eveneens 2 broers, 2 zussen, haar vriend, tantes, ooms, een stiefvader en schoonfamilie in het Rijk heeft. Dit feit op zich geeft betrokkene geen recht op verblijf. Met geen enkele van deze familieleden, noch met haar vriend, heeft betrokkene een verblijfsaanvraag ingediend, noch toont zij enige afhankelijkheid van hen aan.*

*Het feit dat betrokkene alhier een familiaal en sociaal netwerk heeft opgebouwd van burens, vrienden en kennissen, valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd. Bovendien stellen de sociale relaties die betrokkene gecreëerd heeft tijdens de duur van zijn verblijf op het grondgebied haar niet vrij van de verplichting om op legale wijze het grondgebied binnen te komen en er te verblijven.*

*Betrokkene verklaart dat zij een tante heeft die in Suriname woont.*

*Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkene in haar land van herkomst via de moderne communicatiemiddelen contact kan houden met haar moeder, de andere familieleden die hier volgens haar verblijven alsook met haar andere sociale contacten, in afwachting van een (eventuele) terugkeer naar België, moest zij dat wensen."*

Uit deze beoordeling blijkt dat de gemachtigde wat betreft de gezinsrelatie tussen verzoekster en haar moeder van oordeel is dat verzoekster een gezonde en volwassen persoon is van wie mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar moeder. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Het dossier bevat geen elementen die wijzen op een afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekster en haar moeder waardoor zij een afgeleid verblijfsrecht zou kunnen verwerven.

Er blijkt inderdaad uit de rechtspraak van het EHRM dat hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen of tussen meerderjarige verwanten. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, of tussen andere meerderjarige verwanten enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). De Raad acht de voornoemde beoordeling van de gemachtigde dan ook niet kennelijk onredelijk.

Verzoekster stelt dat de gemachtigde "louter" hamert op het feit dat er geen afhankelijkheid zou zijn ten aanzien van haar moeder, doch dat is een cruciaal criterium in het licht van artikel 8 van het EVRM alvorens een beschermenswaardig gezinsleven te kunnen aanvaarden tussen een ouder en een meerderjarig kind. Er blijkt uit de procedurehistoriek dat de gemachtigde na de intrekking van een eerder verblijfsrecht van verzoekster, nadien in het kader van nog vijf nieuwe aanvragen om gezinshereniging telkens onderzocht heeft of er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding tussen verzoekster en haar moeder. Telkenmale werd dit negatief beantwoord en ook thans motiveert de gemachtigde dat verzoekster een gezonde en volwassen persoon is van wie mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst zonder de nabijheid van de moeder. De Raad acht dit niet kennelijk onredelijk aangezien uit het administratief dossier onder meer blijkt dat verzoekster reeds langdurig in België heeft

gewerkt. Bovendien heeft ze in haar gehoor ook verklaard dat ze nog een tante heeft in Suriname, zodat ze niet zonder enig netwerk in dat land terecht zal komen.

Verzoekster heeft maar een bijlage 20 aangevochten, die genomen werd naar aanleiding van de derde aanvraag, doch de gemachtigde stipt terecht aan dat dit beroep door de Raad werd verworpen. De daaropvolgende bijlagen 20 heeft verzoekster niet meer aangevochten.

Wat betreft de laatste aanvraag gezinshereniging werd deze evenwel niet meer geweigerd onder de vorm van een bijlage 20, maar onder de vorm van een bijlage 13 op 17 januari 2024. Deze beslissing zit in het administratief dossier. In die beslissing wordt gesteld dat er opnieuw geen sprake is van een afhankelijkheidsverhouding tussen verzoekster en haar moeder aangezien volgens de gemachtigde wederom dezelfde elementen werden voorgelegd als in enkele eerdere aanvragen om gezinshereniging. De raadvrouw van verzoekster stelt op zitting dat zij in de laatste aanvraag wel nieuwe elementen zou hebben voorgelegd. De waarnemend voorzitter heeft er ter zitting op gewezen dat zij nog een beroep kan indienen tegen deze beslissing van 17 januari 2024, maar volgt het pleidooi van verweerder ter zitting dat de in het tweede middel eveneens aangevoerde schending van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet op geen enkele wijze wordt toegelicht en dan ook prima facie geen ontvankelijk onderdeel uitmaakt van het tweede middel.

In casu acht de Raad het prima facie niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde gewag maakt van misbruik van de gezinsherenigingsprocedure en dat verweerder in de nota spreekt over rechtsmisbruik.

Wat betreft het familiaal netwerk waarop verzoekster in haar gehoor heeft gewezen, meer bepaald met haar broers, haar vriend, tantes, ooms een stiefvader en schoonfamilie, heeft de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze gemotiveerd dat ook ten aanzien van hen geen afhankelijkheidsrelatie is aangetoond. Verweerder stipt ook terecht aan in de verweernota dat geen stukken worden voorgelegd om die andere familierelaties aan te tonen, met uitzondering van een identiteitskaart van een persoon van wie verzoekster verklaart dat dit haar Belgische vriend is. Echter, uit die identiteitskaart kan de Raad geen duurzame relatie afleiden, ook al verklaart de raadvrouw op zitting dat verzoekster al een relatie van meer dan vier jaar met de heer V.D. zou hebben. Van dat laatste ligt geen begin van bewijs voor. Anders dan de raadvrouw op zitting vermeldt, kan weliswaar aangenomen worden dat men niet "zomaar" een kopie van een identiteitskaart laat voegen aan een verzoekschrift, maar volstaat dit in geen geval om een (duurzame) relatie aannemelijk te maken.

Tot slot blijkt dat de gemachtigde ondanks de gerechtvaardigde betwisting van de aanwezigheid van een beschermenswaardig gezins- en familieleven in het licht van artikel 8 van het EVRM, toch is overgegaan tot een belangenafweging en heeft gemotiveerd dat het mogelijk is voor verzoekster om via moderne communicatiemiddelen met haar in België wonende familie te communiceren of via bezoeken door de familie in Suriname het contact te onderhouden. Gezien, zoals eerder reeds aangestipt, verzoekster een volwassen jonge gezonde vrouw is, die zelfstandig een leven kan opbouwen zonder de nabijheid van haar moeder (hetgeen onder meer bleek uit haar tewerkstelling in België gedurende lange periodes) en die verklaard heeft nog een tante in Suriname te hebben, acht de Raad deze belangenafweging correct gemotiveerd en verantwoord in het licht van de draagwijdte van de bestreden beslissing.

Anders dan verzoekster voorhoudt, heeft de gemachtigde niet verwezen naar een eerder uitgevaardigd inreisverbod, aangezien er geen eerder uitgevaardigd inreisverbod is, en heeft hij terecht naar de eerdere aanvragen om gezinshereniging verwezen met bijkomend een inhoudelijke motivering over het ontbreken van de afhankelijkheidsband, zowel ten aanzien van haar moeder als ten aanzien van de overige aangehaalde familieleden.

Waar de raadvrouw van verzoekster ter zitting nog ingaat op het privéleven van verzoekster en het feit dat zij reeds sedert 2004 naar Europa zou gekomen zijn om vervolgens eerst in Nederland bij haar moeder te verblijven tot in 2013, toen ze samen naar België zijn gekomen, blijkt niet dat in het tweede middel noch in de uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel wordt ingegaan op haar privéleven in België. Bovendien blijkt dat de gemachtigde in de bestreden beslissing heeft rekening gehouden met het sociaal netwerk en heeft verzoekster bij haar verzoekschrift niets gevoegd om het opgebouwde privéleven in België te staven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt prima facie niet.

De Raad kan bijgevolg niet aannemen dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel is aangetoond. Nu niet voldaan is aan deze derde cumulatieve voorwaarde, kan de Raad niet overgaan tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten met het oog op verwijdering.

#### 4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

#### **Enig artikel**

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend vierentwintig door:

A. MAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

A. MAES